

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/52/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200558
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5016200558.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: Ing. R. C., narodený X. P. XXXX, bytom v D. č. XXX/X, právne zast.: JUDr. Alžbetou Skočdopolovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Alexandra Rudnaya č. 23, proti žalovanému: Poľovnícke združenie Q., právne zast.: JUDr. Jakubom Mandelík <.om, advokátom a konateľom Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., so sídlom v Bratislave - mestská časť Staré Mesto, Heydukova č. 12, IČO: 47 234 318, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 28. mája 2016, číslo: ČSPZ-ODK/1/2016, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 7. júna 2017, č. k. 21S/104/2016-164, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 7. júna 2017, č. k. 21S/104/2016-164 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo 7. júna 2017, č. k. 21S/104/2016-164, podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/ Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 28. mája 2016, číslo: ČSPZ-ODK/1/2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím žalovaný ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho orgánu z 23. marca 2016, číslo: VPZ-DK/1/2016, ktorým bol žalobca uznaný vinným z porušenia § 8 písm. c/ stanov Slovenského poľovníckeho zväzu, § 3 ods. 1 Disciplinárneho poriadku Slovenského poľovníckeho zväzu a čl. 5 písm. p/ Organizačného a poľovníckeho poriadku Poľovníckeho združenia Q. (ďalej len „PZ Q.“) tým, že ako člen PZ Q. konal proti záujmom PZ Q., špekulatívne a zjavne iba zo zisťných dôvodov odmietol uznať záväznosť stanov PZ Q., prijatých na Výročnej členskej schôdzi dňa 8. februára 2013, pričom vyvolaný stav neistoty dospel až do súdneho konania, ako aj výzvy disciplinárne stíhaného na rozpustenie PZ Q., adresovanej Okresnému úradu Martin, pozemkový a lesný odbor a neskôr dňa 29. februára 2016 bez námietok obsahovo totožné

znenie stanov PZ Q. uznal. Uvedeným správaním Ing. R. C. nerešpektoval pravidlá občianskej a poľovníckej morálky, čo vážnym spôsobom narušilo medziľudské vzťahy v Poľovníckom združení Q.. Za uvedené konanie sa žalobca dopustil disciplinárneho priestupku podľa § 3 ods. 1 písm. c/ a d/ Disciplinárneho poriadku Slovenského poľovníckeho zväzu, za čo mu bol podľa § 4 ods. 1 písm. d/ Disciplinárneho poriadku uložený disciplinárny trest - vylúčenie z PZ Q..

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 77 ods. 1, § 79 zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 8 písm. c/ stanov Slovenského poľovníckeho zväzu, § 1 ods. 6, § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 Disciplinárneho poriadku Slovenského poľovníckeho zväzu a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

3. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že dňa 8. februára 2013 členská schôdza PZ Q. schválila návrh nového znenia stanov PZ Q. a organizačného poriadku. Prijatím nových stanov PZ Q. bolo vyhovené žiadosti nadriadeného orgánu PZ, aby normatívny text stanov zosúladiť so stanovami Slovenského poľovníckeho zväzu (ďalej len „SPZ“), ktoré boli prijaté na X. sneme SPZ dňa 16. júna 2012, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 1. júla 2012. Prevzatie a uznanie schválených stanov potvrdila svojim podpisom celá členská základňa až na žalobcu, ktorý odmietol podpísať, čo deklaroval verejne svojimi písomnými a ústnymi prejavmi, ktorými spochybňoval nové platné stanovy PZ Q.. Dňa 3. júna 2013 žalobca čestne vyhlásil, že uznáva záväznosť stanov SPZ a záväznosť stanov PZ Q. okrem tých častí, ktoré sú rozpore s uvedenými stanovami SPZ, zákonom č. 274/2009 Z.z. a vyššími právnymi normami Slovenskej republiky. Výbor PZ Q. listom z 21. augusta 2013 oznámil žalobcovi ukončenie členstva v PZ Q.. Dňa 6. septembra 2013 bol zároveň prijatý Dodatok č. 1 k stanovám PZ Q. schválený členskou schôdzou PZ Q. dňa 8. februára 2013, podľa ktorého sú neoddeliteľnou súčasťou stanov PZ Q. platný interný predpis Disciplinárny poriadok SPZ a príloha, záznam o prevzatí a uznaní týchto stanov a Disciplinárneho poriadku SPZ z 2. marca 2013. Proti vylúčeniu z PZ Q. sa žalobca odvolal. Dňa 7. novembra 2013 PZ Q. oznámila žalobcovi, že členská schôdza uznesením potvrdila s schválila oznámenie výboru PZ Q. o ukončení jeho členstva v PZ Q.. Žalobca sa žalobou zo 4. októbra 2013 domáhal na Okresnom súde Martin určenia, že je členom PZ Q., konanie bolo vedené pod sp. zn. 10C/238/2013. Konanie bolo právoplatne skončené až rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 21. októbra 2015, sp. zn. 7Co/439/2015. Vzhľadom na ukončené súdne konanie PZ Q. oznámila žalobcovi listom z 5. februára 2016, že ho považujú za riadneho člena združenia. Krajský súd dospel k záveru, že žalobca bol nezákonným spôsobom bez disciplinárneho konania a následného rozhodnutia dňom 18. októbra 2013 vylúčený z PZ Q. až do 5. februára 2016. Z prvostupňového rozhodnutia z 23. marca 2016, č. VPZ-DK/1/2016, vyplýva, že žalobca bol uznaný vinným za porušenie § 8 písm. c/ stanov SPZ, § 3 ods. 1 Disciplinárneho poriadku SPZ a čl. 5 písm. p/ Organizačného a poľovníckeho poriadku PZ Q. tým, že ako člen PZ Q. konal proti záujmom PZ Q., špekulatívne a zjavne iba zo zisťných dôvodov odmietol uznať záväznosť stanov PZ Q., prijatých na Výročnej členskej schôdzi dňa 8. februára 2013, pričom vyvolaný stav neistoty dospel až do súdneho konania ako aj výzvy disciplinárne stíhaného na rozpustenie PZ Q. a neskôr dňa 29. februára 2016 bez námietok obsahovo totožné znenie stanov PZ Q. uznal. Krajský súd skonštatoval, že žalobca bol dvakrát za ten istý skutok uznaný vinným, a to dňa 18. októbra 2013 a 23. marca 2016 a že disciplinárne konanie z 23. marca 2016 bolo uskutočnené už po uplynutí ročnej premlčacej lehoty v zmysle § 1 ods. 6 Disciplinárneho poriadku SPZ.

4. Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalobcu nie je možné stíhať, ak od spáchania skutku uplynula ročná premlčacia lehota, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/ SSP.

5. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 2 SSP tak, že žalobcovi z dôvodu jeho úspechu v konaní priznal proti žalovanému nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

II.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

7. Namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP).

8. V súvislosti s dôvodom kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP žalovaný uviedol, že žalobca od 8. februára 2013 dlhodobo narušal medziľudské vzťahy a poškodzoval dobré meno PZ Q. tým, že odmietal uznať záväzné stanovy. Tento stav navyše akcentoval spísaním čestného vyhlásenia a odmietnutím dohody o urovnaní. Žalobca teda dňa 8. februára 2013 vyvolal protiprávny stav a nepretržite ho udržiaval až do 29. februára 2016. Protiprávny stav a správanie žalobcu vyústilo do stavu, že 28 členov PZ Q. adresovalo prvostupňovému disciplinárnemu orgánu PZ Q. list zo 7. marca 2016, v ktorom žiadali o začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi. Prvostupňový disciplinárny orgán PZ Q. uvedený podnet vyhodnotil ako opodstatnený a dňa 23. marca 2016 vydal rozhodnutie o vylúčení žalobcu z PZ Q., ktoré bolo na základe podaného odvolania žalobcu dňa 28. mája 2016 potvrdené odvolacím orgánom. Žalovaný s poukazom na § 122 ods. 12 Trestného zákona ako aj na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 31. mája 2007, sp. zn. 8As/29/2007 mal za to, že v danom prípade žalobca spáchal trváci správny delikt, ktorý je dokonaný až v okamihu, kedy sa ukončí protiprávny stav, t. j. dňa 29. februára 2016, kedy žalobca stanovy PZ Q. podpísal, a tým odstránil takmer tri roky trvajúci protiprávny stav. Z uvedeného dôvodu jednoročná premlčacia lehota v zmysle § 1 ods. 6 Disciplinárneho poriadku SPZ by uplynula až dňa 28. februára 2017.

9. Záver krajského súdu, že žalobca bol za správny delikt odsúdený dvakrát, a to dňa 18. októbra 2013 a 23. marca 2016, žalovaný považoval za rozporný s objektívnou realitou. Dňa 18. októbra 2013 sa totiž konala mimoriadna členská schôdza, ktorá deklaratórne schválila ukončenie členstva žalobcu vystúpením. Členovia PZ Q. pri hlasovaní vychádzali z oznámenia Turčianskej regionálnej organizácie Slovenského poľovníckeho zväzu Martin, ktorá konštatovala, že neprevzatie a neuznanie stanov členom združenia má za následok zánik členstva v združení. Uvedené rozhodnutie preto nemožno považovať za disciplinárne potrestanie žalobcu.

10. V súvislosti s dôvodom kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP žalovaný namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu. K premlčacej lehote žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že správanie žalobcu bolo nutné posudzovať ako dokonaný skutok až vo vzťahu k jeho správaniu dňa 29. februára 2016, kedy dobrovoľne uznal tie isté stanovy, ktoré dňa 8. februára 2013 uznať odmietol. Krajský súd sa s týmto argumentom vôbec nezaoberal a v stručnosti iba konštatoval, že skutok žalobcu je premlčaný. Z rozsudku krajského súdu nie je vôbec zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri právnom posúdení skutkového stavu veci zisteným žalovaným. Dodal, že súd je ex lege povinný svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodniť, najmä účastníkovi konania vysvetliť dôvody, pre ktoré nepovažuje jeho argumentáciu za správnu, zákonnú, respektíve aplikovateľnú na predmetnú vec. Absencia riadneho odôvodnenia rozsudku, ktoré nedáva odpoveď na relevantné otázky, má za následok nesprávny procesný postup zakladajúci porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Na podporu týchto záverov žalovaný poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie z 8. decembra 2011, sp. zn. 8Sžo/252/2010, uznesenie z 27. apríla 2017, sp. zn. 8Sžo/175/2015, prípadne rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 95/2013) ako aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 2. marca 2017, sp. zn. II. ÚS 579/2016, z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04) zaoberajúcu sa požiadavkami kladenými na riadne zdôvodnenie rozhodnutí súdov.

11. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

12. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril podaním z 18. septembra 2017.

13. Kasačnú sťažnosť považoval v celom rozsahu za nedôvodnú.

14. Uviedol, že z právoplatného rozsudku Okresného súdu Martin vyplýva, že žalobca na Výročnej členskej schôdzi dňa 8. februára 2013 stanovы uznal a prevzal. Tiež je nesporné, že mimoriadna členská schôdza žalovaného konaná dňa 18. októbra 2013 uznesením potvrdila a schválila oznámenie výboru žalovaného o ukončení členstva žalobcu v PZ Q.. Žalobca bol nezákonným spôsobom bez disciplinárneho konania a následného rozhodnutia dňom 18. októbra 2013 vylúčený z PZ Q. až do 5. februára 2016, kedy listom žalovaný žalobcovi oznámil, že vzhľadom na ukončené súdne konanie, sa považuje za riadneho člena PZ Q.. Ďalej poukázal na to, že nakoľko žalovaný vo výroku rozhodnutia uvádza skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť tým, že odmietol uznať záväznosť stanov prijatých na Výročnej členskej schôdzi dňa 8. februára 2013, za čo bol nezákonným spôsobom bez disciplinárneho konania a následného rozhodnutia dňom 18. októbra 2013 vylúčený z PZ Q., ročná premľacia doba nesporne uplynula 18. októbra 2014. Pokiaľ žalobca následne dňa 29. februára 2016 opätovne uznal stanovы žalovaného, urobil tak na výslovnú výzvu žalovaného. Zo správania a argumentácie žalovaného vyplýva, že z jeho hľadiska je disciplinárnym priestupkom aj uznanie stanov bez námietok. Zdôraznil, že žiaden trvajúci delikt nespáchal, list zo 7. marca 2016, ktorým 28 členov PZ Q. žiadalo o začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi je prejav ohovárania a bosingu zo strany žalovaného. Ďalej žalobca uviedol, že disciplinárne konanie voči žalobcovi vykonštruoval žalovaný po právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorým súd určil, že žalobca je členom PZ Q.. Žalovaný svojim postupom porušil procesnoprávne princípy správneho trestania, najmä princíp stíhania zo zákonných dôvodov, princíp ne bis in idem, princíp postihu za protiprávne správanie v primeranej lehote, princíp povinnosti správneho orgánu dokazovať vinu, princíp, že konanie o správnom delikte sa ukončuje rozhodnutím orgánu, že rozhodnutie musí byť zverejnené, že rozhodnutie musí byť odôvodnené, primeranosť trestu, že obvinený zo správneho deliktu musí byť poučený o opravnom prostriedku a o preskúmateľnosti rozhodnutia súdom. Tiež žalovaný nesplnil ani povinnosť pri rozhodovaní o uložení sankcie prihliadať na závažnosť protiprávneho konania, dĺžku trvania protiprávneho konania, dôsledky protiprávneho konania, následky protiprávneho konania, pohnútku páchatel'a správneho deliktu, zavinenie a mieru, osobu páchatel'a deliktu, možnosť nápravy zo strany zodpovednej osoby, ochranu verejného záujmu. Žalovaný uvedené pravidlá porušil tým, že svojvoľne vylúčil žalobcu zo združenia len za to, že vyjadril názor na znenie niektorých ustanovení stanov schvaľovaných na Výročnej členskej schôdzi dňa 8. februára 2013.

15. K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu žalobca uviedol, že súd rozhodol na základe úplných skutkových záverov, ktoré správne právne posúdil a v potrebnom rozsahu odôvodnil. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nemožno považovať to, že rozhodnutie neodôvodnil v súlade s predstavami žalovaného. Z rozhodnutia je zrejmé, z akých dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako vec právne posúdil. Odôvodnenie je presvedčivé a dáva odpovede na všetky relevantné otázky.

16. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP)

preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného je dôvodná.

18. Predmetom kasačného konania v preskúmvanej veci je posúdenie správnosti rozsudku krajského súdu, ktorým krajský súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/ SSP zrušil rozhodnutie žalovaného z 28. mája 2016, číslo: ČSPZ-ODK/1/2016, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím žalovaný ako odvolací orgán potvrdil rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho orgánu z 23. marca 2016, číslo: VPZ-DK/1/2016, ktorým bol žalobca uznaný vinným z porušenia § 8 písm. c/ stanov SPZ, § 3 ods. 1 Disciplinárneho poriadku SPZ a čl. 5 písm. p/ Organizačného a poľovníckeho poriadku PZ Q.. Žalobca sa dopustil disciplinárneho priestupku podľa § 3 ods. 1 písm. c/ a d/ Disciplinárneho poriadku SPZ, za čo mu bol podľa § 4 ods. 1 písm. d/ Disciplinárneho poriadku uložený disciplinárny trest - vylúčenie z PZ Q..

19. Podľa § 139 ods. 2 SSP, v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

20. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

21. Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.

22. Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom plynúcim z § 139 ods. 2 SSP predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.

23. K tomu najvyšší súd dáva do pozornosti aj ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. decembra 2010, sp. zn. 4Sžo/12/2010), podľa ktorej „Z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a preto odňatím možnosti konať pred súdom (denegatio iustitiae) je aj také porušenie práva na spravodlivý proces, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom v napadnutom rozhodnutí absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezahodnotil a riadne sa s nimi nevysporiadal. Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť totiž svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

24. Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k neplatnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

25. Rovnako najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40, z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným

spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP; pozn. súdu) v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

26. Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, podľa ktorého z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993). Rovnako rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. januára 1999).

27. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a ani Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

28. Vo svetle vyššie uvedenom, najvyšší súd podrobil prieskumu kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom dospel k záveru, že odôvodnenie krajského súdu je nedostatočné. Žalobca v podanej žalobe namietal (okrem iného), že skutok ku ktorému došlo dňa 2. marca 2013 nemožno riešiť ako disciplinárne previnenie, a to z dôvodu uplynutia jednoročnej premlčacej lehoty podľa § 6 ods. 2 Disciplinárneho poriadku SPZ. Žalovaný voči tejto námietke argumentoval tým, že žalobca spáchal trváci správny delikt, ktorý je dokonaný až v okamihu, kedy sa ukončí protiprávny stav, t. j. dňa 29. februára 2016, kedy žalobca podpísal stanovky PZ Q.. Krajský súd v odôvodnení bez ďalšieho, po opise skutkového stavu uzavrel, že žalobca bol dvakrát za ten istý skutok uznaný vinným, a to dňa 18. októbra 2013 a 23. marca 2016 (bez bližšieho posúdenia totožnosti skutku) a že disciplinárne konanie z 23. marca 2016 bolo uskutočnené už po uplynutí ročnej premlčacej lehoty v zmysle § 1 ods. 6 Disciplinárneho poriadku SPZ s následným konštatovaním, že žalobcu nie je možné stíhať, ak od spáchania skutku uplynula ročná premlčacia lehota. Preto napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/ SSP. Vzhľadom na to, že prípadná opodstatnenosť tejto žalobnej námietky by mala za následok zánik zodpovednosti za disciplinárny delikt, jednalo sa o námietku zásadnú, a teda na jej posúdenie sa vyžadovala špecifická odpoveď zo strany krajského súdu.

29. Najvyššiemu súdu tiež neušlo pozornosti, že krajský súd ako zrušovací dôvod aplikoval popri (pre krajský súd) relevantnom § 191 ods. 1 písm. c/ SSP (rozhodnutie orgánu verejnej správy vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci) aj dôvod uvádzaný v § 191 ods. 1 písm. d/ SSP (nepreskúmateľnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov), a to bez posúdenia vhodnosti zlučovania týchto dvoch zrušovacích dôvodov. Navyše z obsahu rozhodnutia nevyplýva, že by sa krajský súd dôvodom podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP bližšie v odôvodnení zaoberal.

30. S poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd má za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v jeho podstatnej časti je nesúladne s právami podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

31. Podľa § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie

alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí.

32. Podľa § 440 ods. 1 písm. f/ SSP, kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;

33. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 v spojení s § 440 ods. 1 písm. f/ SSP zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

34. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, vec prejednať v medziach podanej žaloby, posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu a vo veci opätovne rozhodnúť. Svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

35. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

36. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.